

ปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 31 The Causal Factors Influencing English Achievement Of Matthayom suxsa 2 Students Under The Office Of The Secondary Educational Service Area Office 31

แสงเดือน บุญเยี่ยม, กิติพงษ์ ลือนาม*

หลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาวิจัยและประเมินผลการศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ (1) เพื่อศึกษาระดับปัจจัยเชิงสาเหตุและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 31 และ (2) เพื่อพัฒนาและตรวจสอบรูปแบบปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 31 กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 387 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบทดสอบวัดความถนัดทางภาษาอังกฤษ แบบทดสอบวัดความรู้พื้นฐานเดิม แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ แบบวัดเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ แบบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ แบบวัดความตั้งใจเรียน แบบวัดอัตมโนทัศน์เกี่ยวกับตนเอง แบบวัดคุณภาพการสอนของครูและแบบวัดความเอาใจใส่ของผู้ปกครอง ซึ่งแบบวัดมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .85, .90, .85, .85, .83, .90, .89, .89 และ .81 ตามลำดับในการวิเคราะห์ข้อมูลใช้การวิเคราะห์เส้นทางด้วยโปรแกรมสำเร็จรูป

ผลการวิจัย พบว่า

1. ระดับปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 พบว่า ทุกปัจจัยมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง ได้แก่ ความเอาใจใส่ของผู้ปกครอง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.34 รองลงมาคือ อัตมโนทัศน์เกี่ยวกับตนเองแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ความตั้งใจเรียน และเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.32, 3.19, 3.18 และ 3.04 ตามลำดับ ความถนัดทางภาษาอังกฤษมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 16.03 อยู่ในระดับสูง ความรู้พื้นฐานมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 23.01 อยู่ในระดับค่อนข้างสูง คุณภาพการสอนของครูมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.57 อยู่ในระดับค่อนข้างสูงและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษอยู่ในระดับปานกลางมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 24.32 ปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ได้แก่ ความถนัดทางภาษา และความเอาใจใส่ของผู้ปกครอง มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ อยู่ระหว่าง .141–.228 และเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ .05 มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ .127 แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ .05 มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ .123 และความรู้พื้นฐานเดิม มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ .121

2. โมเดลความสัมพันธ์ของปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์โดยพิจารณาจากค่า Chi-square =13.50, p = 1.00, df = 19, GFI = .99, AGFI = .98 และ RMSEA = .00

คำสำคัญ: ปัจจัยเชิงสาเหตุ, ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

ABSTRACT

The main purposes of this research were to 1) study level of factors affecting and the English achievement of students, 2) develop a model of causal factors and the English Learning Achievement of Matthayomsuksa 2 Students Under the Office of the Secondary Educational Service Area Office 31. The samples were 387 of Matthayomsuksa 2 students in academic year 2016. The instruments used in the study were the test of English aptitude, background knowledge, English achievement, the scale of attitude toward English, achievement motivation, learning intention, self concept, teacher's teaching quality and parents' care. The reliability of these tests was .85, .90, .85, .85, .83, .90, .89, .89 and .81. The data was analyzed by using path analysis with the use of packet software.

The results of research revealed that

1. Level of causal factors influencing English achievement of students all factors were medium level. Parents' care showed mean of 3.34 while the factors with less were self concept are had mean was 3.32, 3.19, 3.18 and 3.04 respectively. English aptitude showed mean of 16.03 was at high level, while the factors with less were background knowledge showed mean of 23.01, teacher's teaching quality showed mean of 3.57 and English learning achievement showed mean of 24.32 was at the medium level. The Causal factors consisting of English aptitude and parents' care had positive relationship with English achievement, with a statistical significance of .01 was revealed. Their correlation coefficients were in the range of .141-.228. The attitude toward English had positive relationship with English achievement with a statistical significance of .05. The correlation coefficient was .127. Achievement of motivation had positive relationship to English learning with a statistical significance of .05. The correlation coefficients was .123. And background knowledge had positive relationship to English learning achievement with a statistical significance of .05. The correlation coefficients were .121.

2. Relationship model of causal factors influencing of English achievement on students fitted with the empirical data by considering Chi-square = 13.50, df = 19, p = 1.00, GFI = .99, AGFI = .98 and RMSEA = .00

Keyword: Causal Factors, English learning achievement

บทนำ

จากสภาพปัจจุบันการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษยังมีปัญหาอยู่มากเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรกระบวนการเรียนรู้และการวัดประเมินผลทางภาษาและปัญหาที่สำคัญคือครูสอนภาษาอังกฤษโดยเฉพาะในระดับประถมศึกษา

ส่วนใหญ่ไม่ได้จับด้านภาษาอังกฤษโดยตรงส่งผลให้นักเรียนไม่ได้รับการพัฒนาพื้นฐานภาษาที่ถูกต้องเหมาะสม ขาดความมั่นใจในการใช้ภาษาและไม่สามารถต่อยอดในขั้นสูงขึ้นไปได้อย่างมีประสิทธิภาพ การจัดตั้งสถาบันภาษาอังกฤษขึ้นเพื่อเป็นหน่วยงานหลักในการส่งเสริมและพัฒนาปัจจัยต่างๆ ที่ส่งผลต่อคุณภาพการเรียนการสอนและการใช้ภาษาอังกฤษในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานทั้งระบบทั้งด้านการส่งเสริมวิจัยและพัฒนาการนำหลักสูตรไปใช้การจัดการเรียนรู้ การวัดประเมินผล สื่อและนวัตกรรมการเรียนรู้อังกฤษ กิจกรรมพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียน การพัฒนาครูและบุคลากรที่เกี่ยวข้อง การประสานงาน ความร่วมมือกับหน่วยงานทั้งภาครัฐและเอกชน ทั้งภายในและต่างประเทศ รวมไปถึงการให้บริการสื่อการเรียนรู้ออนไลน์ การทดสอบระดับความสามารถด้านภาษาอังกฤษ (สถาบันการส่งเสริมการสอนภาษา อังกฤษ, 2551, น.1) นอกจากนี้ นักการศึกษาหลายท่านได้ศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไว้ และเสนอรูปแบบเพื่ออธิบายความสัมพันธ์เชิงสาเหตุขององค์ประกอบต่างๆ ที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เช่น (ยุทธภูมิ ดอนเถื่อน, 2550, น.76-79) ศึกษาปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย พบว่าตัวแปรที่มีอิทธิพลทางตรงได้แก่ ความรู้พื้นฐานเดิม เจตคติต่อวิชาภาษาไทย ตัวแปรที่มีอิทธิพลทางอ้อมได้แก่ บรรยากาศในชั้นเรียน มโนภาพแห่งตน ความเอาใจใส่ของผู้ปกครอง คุณภาพการสอน ตัวแปรที่มีอิทธิพลทางตรงและทางอ้อมได้แก่ ความถนัดทางภาษา แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สอดคล้องกัน (จิตติพร เชื้อบัณฑิต, 2553, น.69-70) ศึกษาปัจจัยที่เชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษพบว่าตัวแปรที่มีอิทธิพลในรูปแบบที่เป็นสาเหตุโดยทางตรงอย่างเดียวต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษได้แก่ ความตั้งใจเรียน และความรู้พื้นฐานเดิม ตัวแปรที่มีอิทธิพลในรูปแบบที่เป็นสาเหตุโดยทางตรงและโดยทางอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ได้แก่ ความถนัดทางภาษา ตัวแปรที่มีอิทธิพลในรูปแบบที่เป็นสาเหตุโดยทางอ้อม ได้แก่ ปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับนักเรียน คุณภาพการสอนของครู ความเอาใจใส่ของผู้ปกครอง แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และอัตมโนทัศน์เกี่ยวกับตนเอง และ (วนิดา ตีแป้น, 2553, น.162-165) ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษพบว่า ความรู้พื้นฐานเดิมมีอิทธิพลทางตรงและทางอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน ซึ่งความรู้พื้นฐานเดิม จะประกอบด้วยความรู้ ทักษะและความสามารถที่จำเป็นต่อการเรียนเรื่องใหม่ นักเรียนที่มีความรู้พื้นฐานดี ก็จะสามารถนำความรู้ที่นำมาใช้อย่างต่อเนื่อง ช่วยให้ผู้เรียนรู้เรื่องใหม่ได้เร็วขึ้น ความถนัดในการเรียนภาษาอังกฤษส่งผลทั้งทางตรงและทางอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ เจตคติ คุณภาพการสอนของครูและแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ส่งผลทางตรงต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ

ในการแก้ไขปัญหาเพื่อหาแนวทางในการปรับปรุงการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ อันจะส่งผลให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสูงขึ้น จำเป็นต้องทราบถึงปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน เพื่อใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น ผลจากการทบทวนวรรณกรรมพบว่า ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ได้แก่ ความรู้พื้นฐานเดิม ความถนัดทางการเรียน เจตคติต่อการเรียน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ อัตมโนทัศน์เกี่ยวกับตนเอง คุณภาพการสอนของครู ความตั้งใจเรียน บรรยากาศในชั้นเรียน และความเอาใจใส่ของผู้ปกครอง ซึ่งจากการศึกษาปัจจัยโดยรวมระหว่างหลายๆ ปัจจัยพร้อมกันจะทำให้ทราบปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ชัดเจนยิ่งขึ้น และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจะสูงหรือต่ำ ไม่ได้เกิดจากปัจจัยอย่างหนึ่งอย่างเดียว ซึ่งจะเห็นได้จากงานวิจัยหลายเรื่องและหากมีการศึกษาอันจะนำไปสู่การตัดสินใจกระบวนการเรียน เพื่อการเรียนการสอนมีประสิทธิภาพและพัฒนาผู้เรียนให้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น

ด้วยผู้วิจัยได้ศึกษาเหตุผลและหลักการดังกล่าวแล้ว จึงมีความสนใจที่จะศึกษาตัวแปรหรือปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ได้แก่ ความถนัดทางภาษา ความรู้พื้นฐานเดิม เจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ความตั้งใจเรียน อัตมโนทัศน์เกี่ยวกับตนเอง คุณภาพการสอนของครู ความเอาใจใส่ของผู้ปกครองกับ

นักเรียน โดยใช้การวิเคราะห์สาเหตุหรือการวิเคราะห์เส้นทาง (Path Analysis) ซึ่งเป็นสถิติที่เกี่ยวข้องกับอิทธิพลทางตรงและอิทธิพลทางอ้อมของตัวแปรอิสระที่นำมาศึกษาที่มีผลกระทบต่อตัวแปรตาม ดังนั้นผลที่ได้จากการศึกษาค้นคว้านี้ จึงสามารถนำมาเป็นข้อเสนอแนะในการพัฒนาการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ เพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมายต่อไปได้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับปัจจัยเชิงสาเหตุและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 31
2. เพื่อพัฒนาและตรวจสอบรูปแบบปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 31

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร ได้แก่ นักเรียนที่กำลังศึกษาในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ปีการศึกษา 2559 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 31 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2559 มีจำนวนนักเรียน 11,488 คน จากโรงเรียนทั้งหมด 50 โรงเรียน

กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2559 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 31 ได้กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 387 คน ได้มาโดยการสุ่มแบบสองขั้นตอน (Two-Stage Random Sampling) โดยขั้นตอนที่ 1 สุ่มโรงเรียนในสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 31 มาจำนวนร้อยละ 20 จากจำนวนทั้งหมด 50 โรงเรียนด้วยวิธีการสุ่มตามกลุ่ม (Cluster Random Sampling) ขั้นตอนที่ 2 สุ่มโรงเรียนตามขนาดด้วยวิธีการสุ่มตามระดับชั้น (Stratified Random Sampling) โดยใช้ขนาดโรงเรียนเป็นชั้น และโรงเรียนเป็นหน่วยในการสุ่ม

วิธีดำเนินการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้เครื่องมือจำนวน 2 ประเภท ดังนี้

1. แบบทดสอบ มีลักษณะเป็นแบบเลือกตอบชนิด 4 ตัวเลือก ดังนี้
  - 1.1 แบบทดสอบวัดความถนัดทางภาษาอังกฤษ จำนวน 20 ข้อ มีค่าความยากง่าย ตั้งแต่ .59 ถึง .80 ค่าอำนาจจำแนก ตั้งแต่ .30 ถึง .67 และค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับ เท่ากับ .85
  - 1.2 แบบทดสอบวัดความรู้พื้นฐานเดิม จำนวน 30 ข้อ มีค่าความยากง่าย ตั้งแต่ .22 ถึง .74 ค่าอำนาจจำแนก ตั้งแต่ .21 ถึง .81 และค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับ เท่ากับ .90
  - 1.3 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ จำนวน 40 ข้อ มีค่าความยากง่าย ตั้งแต่ .20 ถึง .53 ค่าอำนาจจำแนก ตั้งแต่ .27 ถึง .70 และค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับ เท่ากับ .85
2. แบบวัด มีลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ดังนี้
  - 2.1 แบบวัดเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ จำนวน 10 ข้อ มีค่าอำนาจจำแนก ตั้งแต่ 4.63 ถึง 8.42 และค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับ เท่ากับ .85
  - 2.2 แบบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ จำนวน 10 ข้อ มีค่าอำนาจจำแนก ตั้งแต่ .60 ถึง 1.0 และค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับ เท่ากับ .84

2.3 แบบวัดความตั้งใจเรียน จำนวน 10 ข้อ มีค่าอำนาจจำแนก ตั้งแต่ 1.79 ถึง 8.87 และค่าความเชื่อมั่นทั้งหมด เท่ากับ .90

2.4 แบบวัดอัตมโนทัศน์เกี่ยวกับตนเอง จำนวน 10 ข้อ มีค่าอำนาจจำแนก ตั้งแต่ 1.83 ถึง 3.36 และค่าความเชื่อมั่นทั้งหมด เท่ากับ .89

2.5 แบบวัดคุณภาพการสอนของครู จำนวน 10 ข้อ มีค่าอำนาจจำแนก ตั้งแต่ 6.33 ถึง 8.15 และค่าความเชื่อมั่นทั้งหมด เท่ากับ .89

2.6 แบบวัดความเอาใจใส่ของผู้ปกครอง จำนวน 10 ข้อ มีค่าอำนาจจำแนก ตั้งแต่ 2.20 ถึง 2.80 และค่าความเชื่อมั่นทั้งหมด เท่ากับ .81

การวิเคราะห์ข้อมูล

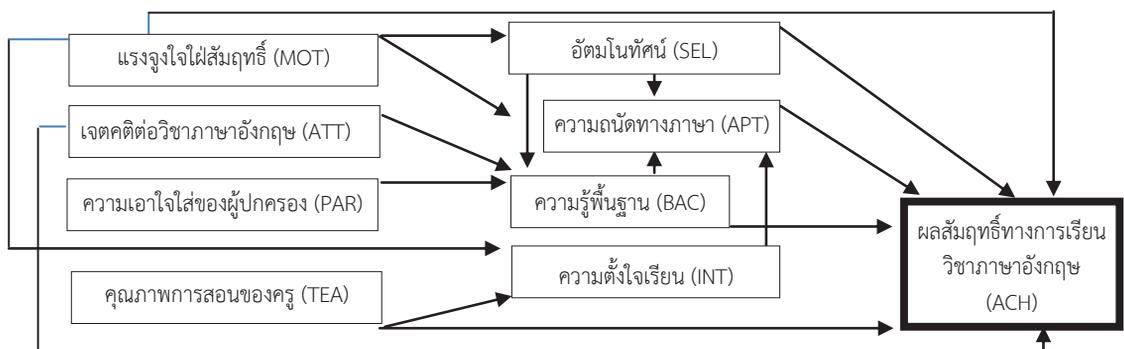
1. หาค่าสถิติพื้นฐานจากแบบทดสอบและแบบวัด ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของการประมาณค่าเฉลี่ย
2. คำนวณค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต่างๆ โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson Product-Moment Correlation Coefficient)
3. วิเคราะห์ข้อมูลโดยหาค่าสัมประสิทธิ์เส้นทาง (Path Coefficient) โดยใช้เทคนิคการวิเคราะห์สาเหตุ (Path Analysis) และคำนวณค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์จากค่าสัมประสิทธิ์เส้นทาง โดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป (โปรแกรม LISREL 8.72)

สรุปผลการวิจัย

การศึกษาปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 31 ปรากฏผล ดังนี้

1. ปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ มีตัวแปร 8 ตัว ได้แก่ ความถนัดทางภาษา ความรู้พื้นฐานเดิม เจตคติต่อภาษาอังกฤษ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ความตั้งใจเรียน อัตมโนทัศน์เกี่ยวกับตนเอง คุณภาพการสอนของครู และความเอาใจใส่ของผู้ปกครอง เมื่อพิจารณาเฉพาะปัจจัยที่มีอิทธิพลโดยตรงต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ สามารถเขียนรูปฟังก์ชันเชิงเส้น

2. รูปแบบของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 31 ดังภาพประกอบ

ผู้วิจัยสามารถอธิบายได้ว่า

1. ตัวแปรที่มีอิทธิพลในรูปที่เป็นสาเหตุโดยตรงต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ได้แก่ ความถนัดทางภาษา (APT) มีขนาดอิทธิพลเท่ากับ 0.20
2. ตัวแปรที่มีอิทธิพลในรูปที่เป็นสาเหตุโดยทางตรงและทางอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ได้แก่ ความถนัดทางภาษา (APT) มีขนาดอิทธิพลเท่ากับ 0.21

อภิปรายผล

ผลการวิจัยครั้งนี้ พบว่า โมเดลตามสมมติฐานมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ และตัวแปรทั้ง 8 ตัวแปรสามารถอธิบายความแปรปรวนของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 31 ตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ มีดังนี้

1. ความถนัดทางภาษา จากผลการวิจัยครั้งนี้ พบว่า ความถนัดทางภาษาเป็นตัวแปรที่มีอิทธิพลทางตรงและอิทธิพลรวมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 31 ซึ่งเป็นตัวแปรที่มีความสำคัญมากต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เพราะเป็นความสามารถแต่ละบุคคลได้ฝึกฝนและสั่งสมไว้มากจะเกิดทักษะเด่นชัด ดังที่แครโรล (Carroll, 1963: 36) ให้ความเห็นว่าความถนัดเป็นตัวแปรสำคัญที่กำหนดผลการเรียน นักเรียนที่มีความถนัดทางการเรียนสูงจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสูงแต่นักเรียนที่มีความถนัดทางการเรียนต่ำจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่ำ ดังนั้น นักเรียนที่มีความถนัดทางการเรียนจะมีแนวโน้มในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษได้ดีกว่านักเรียนที่มีทักษะกระบวนการทางภาษาอังกฤษต่ำ เนื่องจากความถนัดทางการเรียนเป็นความสามารถที่ติดตัวมาโดยกำเนิด รวมทั้งความสามารถที่เกิดจากประสบการณ์และการเรียนรู้ อันส่งผลให้แต่ละบุคคลมีความสามารถในการเรียนแตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของสุทิน กองเงิน (2547: 49) และยุทธภูมิ ดอนเดือน (2550: 76-79) ศึกษาพบว่าตัวแปรที่มีอิทธิพลทางตรงได้แก่ความรู้พื้นฐานเดิมเจตคติต่อวิชาภาษาไทยตัวแปรที่มีอิทธิพลทางอ้อม ได้แก่ บรรยากาศในชั้นเรียน มโนภาพแห่งตน ความเอาใจใส่ของผู้ปกครองคุณภาพการสอน ตัวแปรที่มีอิทธิพลทางตรงและทางอ้อม ได้แก่ ความถนัดทางภาษา แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

2. แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน จากผลการวิจัยครั้งนี้ พบว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นตัวแปรที่มีอิทธิพลโดยอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษโดยมีอิทธิพลทางตรง ผ่านความตั้งใจเรียน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เป็นความปรารถนาหรือความมุ่งมั่นของนักเรียนที่จะบรรลุถึงความสำเร็จในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ถ้านักเรียนมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนก็จะประสบความสำเร็จในการเรียนสูงก็จะประสบความสำเร็จมากกว่านักเรียนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับการวิจัยของจุฑาทิพย์ชาติสุวรรณ (2548: บทคัดย่อ)

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

จากการวิจัยพบว่า ความรู้พื้นฐานเดิมเป็นปัจจัยเชิงสาเหตุทางตรงและอิทธิพลรวมที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 31 ดังนั้นหากต้องการพัฒนาให้นักเรียนมีความรู้พื้นฐานเดิมต้องให้ผู้ที่เกี่ยวข้อง เช่น ผู้บริหารโรงเรียน ครูผู้สอน ผู้ปกครอง และตัว ของนักเรียนเองได้มีส่วนร่วมในการกำหนดยุทธศาสตร์ในการจัดการศึกษา เพื่อส่งเสริมและพัฒนาในด้านความรู้พื้นฐานเดิมให้มากยิ่งขึ้น ควรส่งเสริมและสนับสนุนให้ครูผู้สอนได้เข้าร่วมกิจกรรมพัฒนาตนเองอย่างสม่ำเสมอเช่น การอบรมเชิงปฏิบัติการสัมมนาทางวิชาการศึกษาดูงานจากที่ต่างๆ เกี่ยวกับการพัฒนาความสามารถด้านภาษาอังกฤษ รวมถึงเทคนิค

วิธีการสอนที่หลากหลายเพื่อพัฒนาความรู้พื้นฐานเดิมให้กับนักเรียน พร้อมทั้งส่งเสริมให้ครูผู้สอนทำงานวิจัยในชั้นเรียน เพื่อหาเทคนิควิธีการพัฒนาและส่งเสริมความรู้พื้นฐานเดิม เมื่อความสามารถในการเรียนของนักเรียนสูงขึ้น นั้นหมายถึง ความรู้พื้นฐานเดิมของนักเรียนจะสูงขึ้นด้วยเช่นกัน ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังนี้

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ผู้วิจัยจึงเสนอให้มีการศึกษาปัจจัยด้านอื่นๆ โดยอาศัยทฤษฎีและผลการวิจัยต่างๆ ที่เกี่ยวข้องเป็นแนวทาง ในการกำหนดปัจจัยในโมเดลการวิจัย เช่น พฤติกรรมการสอนของครู การจัดบรรยากาศในชั้นเรียนและการตระหนักรู้ด้วยตนเอง เป็นต้น

2.2 ควรมีการศึกษาโดยขยายกลุ่มประชากรให้ใหญ่ขึ้น และทำการศึกษาระดับต่างๆ เช่น มัธยมศึกษาตอนต้น มัธยมศึกษาตอนปลาย ระดับอุดมศึกษา หรือศึกษาในจังหวัดหรือเขตการศึกษาอื่นๆ

เอกสารอ้างอิง

- จุฑาทิพ ชาตสุวรรณ์. (2548). ความสัมพันธ์ระหว่างคุณภาพการสอนความถนัดทางภาษาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ความตั้งใจเรียนการคิดอย่างมีวิจารณญาณกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาชัยภูมิ เขต 2. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
- จิตติพร เชื้อบัณฑิต. (2553). ปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาหนองบัวลำภู เขต 1. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาการวิจัยการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ยุทธภูมิ ดอนเถื่อน. (2550). ปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จังหวัดชัยภูมิ. วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการวิจัยการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- วนิดา ดีแป้น. (2553). ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเลย โดยการวิเคราะห์พระระดับ. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิจัยและประเมินผลการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย.
- สุทิน กองเงิน. (2547). ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จังหวัดมหาสารคาม. วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการวิจัยการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- สำนักทดสอบทางการศึกษา. (2558). รายงานผลการทดสอบระดับชาติขั้นพื้นฐาน: O-Net. กรุงเทพฯ: สำนักงานทดสอบทางการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ.
- Carroll, John B. (1963). A Model of School Learning. Teacher College Record. Vol. 64 No. 8: 723-733.